

EVANGELIČKA CRKVA U REPUBLICI HRVATSKOJ

PROPOVIJEDI

Jozo Ivić, svećenik CO Slavonski Brod

Propovijed Rim 12:9-16

Neka bude s nama milost, milosrđe i mir što dolaze od Oca, od Isusa Krista, Očeva Sina i Duha Svetoga, u istini i ljubavi.

Današnji propovjedni tekst zapisan je u poslanici Rimljanima 12:9-16. Blago svima onima čija je ljubav bez licemjerstva i koji su u miru sa svim ljudima. Amen.

Draga braćo i sestre u Isusu Kristu, mi kršćani mnogo govorimo o ljubavi prema Bogu, ljubavi prema drugima, ljubavi prema bližnjima. Što zapravo znači sav taj govor o ljubavi? Prije svega, kaže apostol Pavao, on znači da moramo prestati igrati igru pretvaranja. Moramo prestati biti lažni. Na primjer, u prvom stihu ovog propovjednog teksta apostol kaže: "Zazirite od zla, prianajte uz dobro!".

Ova poruka znači mnogo više od toga da se držimo po strani od problema. To znači da se trebamo, braće i sestro, angažirati u smislu mijenjanja stvari na dobro. Na radnom mjestu, u školi, u svojoj crkvenoj zajednici i iznad svega, u vlastitom domu, u obitelji. Jedna od najvećih zamki za nas kršćane danas je to što smo okruženi s toliko mnogo zla i grijeha da smo se već na to navikli. Oguglali smo na sve gluposti koje nas okružuju. Počinjemo se u svemu tome snalaziti i držati jezik za zubima da bi izbjegli nevolju. Mi često izbjegavamo zlo, ali ne zaziremo od njega. Mnogi kršćani su za dobro, ali se ne bore za njega. I zato možemo reći da je mnogo toga što se naziva kršćanstvom samo pasivan kompromis s grijehom. I sad se pitamo gdje se dobiva motivacija, odnosno snaga da se čineći dobro savlada zlo? U ljubavi, brate i sestro. Istinska ljubav je ono što nam je potrebno. „Ljubav nehinjena“. Kaže apostol, ljubav nelicemjerna, istinska, iskrena. I cijelo 12. poglavlje Pavlove poslanice Rimljanima je kratki tečaj o tome kako više misliti na druge nego na sebe, a to je ono najteže što se od nas može zahtijevati.

Naše psihološko ustrojstvo nam stalno govori da sebe trebamo staviti na prvo mjesto. I uvijek smo brzi u branjenju sebe i svojih prava, svojih stavova. Naš „ego“, naše „ja“ označeno je naljepnicom: „Pazi! Lomljivo!“. Lako nas je povrijediti. I ljudima je nemoguće živjeti onako kako to apostol sugerira. Međutim, kako to Pavle ističe u 6., 7. i 8. poglavlju ove poslanice, hodati u Duhu ne predstavlja neku čudnu religijsku vježbu. To je stvar svakodnevnog života. Ako kažemo da smo umrli u grijehu i uskrsli s Kristom, koji je, onda najbolji način da provjerimo svoje nove snage nego da vidimo da li zaista nesebično živimo i ljubimo? Velika je suprotnost pokušati voljeti druge, a istovremeno se boriti samo za svoja prava. Ne možemo služiti i Bogu i sebi istovremeno.

Ne možemo mahati Biblijom u jednoj ruci, a poveljom svojih prava u drugoj. Obično ohol čovjek poziva na svoja prava, osuđuje druge zbog njihove pokvarenosti, vidi „neprijatelja“ gdje ih nema, čini gorka prebacivanja. Tako nastaje nesloga i preziranje u zajednici. Oholost potajno podiže ubojite prigovore protiv drugih. Zbog toga iz oholih ljudi izlazi toliko hladnoće, neobičnosti, neljubaznosti. Sad se pitamo što se može učiniti da bi se oslobodili

oholosti koja u svakom od nas u određenoj mjeri postoji. Odlučujuće je, kao prvo, naći put do istine. Treba prestati sa zavaravanjem i obmanom, netočnim prikazivanjem, s izgovorima i lažima.

Kao drugo, moramo se vratiti ljubavi, bezuvjetnoj ljubavi. Treba prestati sa nepomirljivim prebacivanjima, oštrim osudama i tužbama. Treba drugom opet pružiti ruku i učiniti kraj izoliranju i ogorčenju. Uzvratiti strpljenjem i dobrom Isusa. To je ljubav. Budi radostan jer radost je zaštitni zid protiv oholosti. Tko se može u duši radovati, taj nosi Boga u srcu. Ako zahvaljujemo Bogu za sve, i za dobro i za tegobe naše, tada ostaje radost u nama, radost i ljubav. Treba ostati radostan i onda ako trpimo nepravедno prebacivanje, jer Bog će to sve okrenuti na dobro. Ne treba se ljutiti zbog svog ponosa i ponižavanja, jer ta poniznost nam pomaže da budemo „istinsko Božje dijete“. Poniznima Bog daje svoju milost. Ponizan, jednostavan i skroman čovjek je okrepa za svaku zajednicu. Isus nam je pokazao kako biti ponizan. Pokazao nam je putove do unutarnjeg mira, do mira duše i mira u zajednici. Obitelj ili zajednica puna radosti i zadovoljstva je čudo ljubavi. Gdje je ključ tog unutarnjeg mira, mira naše duše? Isus to naziva „biti ponizna srca“. (Mt 11:29). Isus je imao tu neustrašivost za služenje, a to je poniznost. On je htio služiti nama kojima je potrebno spasenje. Kako kaže Matej u svom evanđelju: „Sin čovječji nije došao da bude služen, nego da služi i život svoj dade kao otkupninu za mnoge“ (Mt 20:28). Tko služi mora drugoga gledati kao višega, više ga cijeliti nego sama sebe (Fil 2:3).

To služenje je predanost drugima, to je ljubav. Ona stvara jedinstvo. A zbog toga dolazi mir u dušu. Poniznost je kao ulje Duha Svetoga, ponizni donose mir u svoju okolinu, dobrotu i strpljenje, radost i prijateljstvo. „Od srca biti ponizan“, to je ključ za mir u svakoj zajednici. Tu prestaje svaka pobuna, pomirenje postaje lako i nitko neće bezuvjetno dobiti pravo. Tko je spreman na služenje, brate i sestro, taj je i s „posljednjim mjestom“ zadovoljan, on ne treba stalno priznanje i reflektor, ne osjeća se svakog dana povrijeđen i žalostan. To je jednostavan i nekomplikiran čovjek. On je zadovoljan i zbog toga izlazi iz njega toliko radosti. On ne traži stalno svoja prava, ne žali se, on nije uznemiren, ne svađa se okolo. Takav ponizan čovjek je dobitak za svaku zajednicu. I sad se pitamo: „Odakle ta snažna duševna snaga poniznosti?“ Odakle potječe taj mir u nutrinu?“ Poslušajmo Isusa kako on opisuje put do poniznosti: „Uzmite jaram moj na sebe, učite se od mene jer sam krotka i ponizna srca i naći ćete spokoj dušama svojim“ (Mt 11:29).

Ovo je tajna poniznosti, dragi u Kristu, da mi dobrovoljno uzmemo jaram koji nam je Bog stavio na naša pleća. Svakom od nas stavlja On tako jaram: teret obitelji, teret odgovornosti, teret rada, teret bližnjih, teret tjeskobe, teret taljiga koja mi dnevno moramo mukotrpno vući. I ne trebamo se braniti od onog jarma kojeg nam je naš Gospodin nametnuo da bi postali njegove vjerne slugе. To trebamo činiti bez mrmljanja i mrzovoljnosti, bez pobune, u poniznosti. Eto, to je poniznost. Služiti Bogu. Trebamo se sagnuti ispod njegove moćne ruke, puni povjerenja, vjerujući kao dijete svom Ocu. Tako ćemo naći mir u svojoj duši. Ako se poslušno prignemo ispod Božje ruke, neće nas pritiskati jaram i teret nam neće biti pretežak jer Gospodin će tada jačati našu dušu kroz unutarnje radosti. „Jaram je moj sladak i breme moje lako“ (Mt 11:30), kaže Isus. Tu poniznost daruje On svojim Duhom, svojim radostima, svojom snagom u nutrinu. Isus kaže „blago mirotvorcima“! To blaženstvo iz govora na gori dospije samo do poniznih. Samo oni mogu pokloniti mir gdje je svađa i donose mir tamo kamo dođu. Oni žive kao djeca Oca nebeskog i odatle uvijek imaju snagu, pouzdanje i nadu u njega, koji se za njih brine. Ti ponizni ljudi donose istinu u svoju okolinu jer se oni više ne plaše istine o vlastitoj osobi. Oni stalno služe onima koje im je Gospodin povjerio. I jednog će dana čuti Njegovu izbaviteljsku riječ: „To si meni učinio“. Amen.

Propovijed 2 Pt 3:1-7

Milost i mir od Boga Oca, ljubav Isusa Krista i zajedništvo Duha Svetoga neka bude sa svima nama. Današnji propovjedni tekst zapisan je u Drugoj Petrovoj poslanici 3:1-7.

Drage sestre i braćo u Isusu Kristu, odmah na početku ovog propovjednog teksta apostol Petar govori o fenomenalnom jedinstvu Svetog pisma koje otkrivamo proučavajući Stari Zavjet, proučavajući Psalme i proroke, proučavajući Novi Zavjet, evanđelja. Sve se savršeno slaže. Zašto? Zato što je autor koji za svega stoji isti. Isti je Duh koji je nadahnuo Mojsija, isti je Duh koji je nadahnuo Petra. Isti je Onaj koji im je diktirao što će pisati. Sve ono što je sakriveno u Starom Zavjetu u slikama, metaforama, u parabolama mi otkrivamo u Novom Zavjetu. Ovo pismo koje apostol Petar piše, piše tebi i meni, brate i sestro, da živimo pobožnim životom dok čekamo Isusa Krista. A što je to pobožan život? Objasnili su oni koji su pisali Stari Zavjet, objasnili su oni koji su pisali evanđelja, objasnili su apostoli koji su pisali poslanice.

Dakle, Pismo je jedinstveno i ono se savršeno slaže. Oni koji ne razumiju Bibliju nazivaju je kontradiktornom, proturječnom, a oni koji vjeruju, otkrivamo i znamo da ako nešto ne razumijemo, onda to treba otkrivati. I zaista je zadovoljstvo i radost otkrivati. U tome je ljepota. Ne bismo Bibliju čitali kada bi sve znali. No, uvijek kada je otvorimo se radujemo da ćemo saznati nešto što još nismo otkrili. I to se uvijek događa. Doslovno, ja uvijek kada idem sa srcem i spremnim umom čitati Bibliju, uvijek dobivam nešto što prije nisam vidio, nešto što nisam zapazio, nešto što nisam znao. Godinama tako činim i još nije dosadilo.

Nevjerojatno. A zašto? Gospodnja Riječ nije samo slovo na papiru. Ona je Duh, ona je Život. Gospodin daje život kroz svoju Riječ, a Duh nam stalno otkriva nove stvari. To je prekrasno. Zato, nikada ne trebamo prestati učiti. Učiti od našeg Gospodina svakodnevno. Netko je lijepo rekao: „Neznanje nije problem, nego ne znati da ne znaš je smrt spoznaje“. I zbog toga se ne moramo sramiti, brate i sestro, ako nešto ne znamo. Gospodin otkriva dubine svoje Riječi svakodnevno ako to želimo. On je Gospodar vremena. Mi ne držimo vrijeme u svojoj ruci, mi ne pokrećemo sat. Netko drugi to radi. Netko drugi je to pokrenuo. Mi samo mjerimo ono što je On pokrenuo. I On je jedini koji to može zaustaviti. To je naš Stvoritelj, onaj koji poznaje baš sve što je stvorio svojom Riječju. On je tvoj i moj Stvoritelj, brate i sestro, i On zna što tebi i meni treba. On zna kada će ova zemlja doći do vrhunca i tada će reći: „Ne mogu više trpjeti ovo zlo koje je na zemlji. Moram uništiti zemlju. Kao što sam je jednom uništio vodom, tako ću je sada uništiti ognjem“. To će On odrediti.

U Njegovim očima vrijeme se ne mjeri kao što ga mi mjerimo. Kad Bog gleda čovječanstvo i ovu zemlju, On vidi Adama i mene u isto vrijeme. Iako po našem shvaćanju postoji strahovita vremenska provalija, po Njegovom nije tako. On sve vidi istovremeno. Ima još nešto. On vidi sutra. On vidi što će biti za godinu dana. I ne samo to. On zna što će biti sa mnom i što će biti s tobom, brate i sestro. Ako je On moj Stvoritelj, ako je On moj Otac i ako On tu sutrašnjicu za mene planira i želi mi je pokloniti, a što ću ja onda učiniti? Živjeti u pobuni protiv Njega ili pronaći svog Gospodara, podrediti mu se, biti mu poslušan i iskusiti istinsku slobodu? U tome je suština pobožnosti, brate i sestro. Ja vjerujem da Bog meni daje samo najbolje i zbog toga želim biti podložan Njemu, da mi može to dati. Bog kaže: „Podredite svoj život meni. Želim vam dati budućnost i nadu“. Baš što je rekao i izgnanicima u Babilonu: „Ja znam svoje naume s vama. To su naumi mira i sreće. Ne patnja. Ne muka. Želim va dati budućnost i nadu.“ Ovu

poruku napisao je preko proroka Jeremije. Nama je obećao vječnost s Njim. U novoj domovini, u novom Jeruzalemu. Bog to i sada vidi, iako mi živimo život po svojim principima, idejama, željama. Bog nam želi dati što prije ono što nam je obećao i pripremio i zbog toga je važno „zdravo shvaćanje“. Naše misli i naša shvaćanja su toliko problematični da cijela znanost ne može shvatiti kako misao funkcionira. Odakle nama sposobnost razmišljanja? U kojem je to centru i kako dolazi do toga? To se još nije otkrilo. Osim toga, znamo da ovo naše tijelo neće baštiniti vječni život. Niti krv, niti kosti, niti meso ne može baštiniti vječni život. Tamo neće biti našeg tijela. Neće biti našeg mozga niti našeg srca. Dobit ćemo nova tijela, ali misao će ostati. Pamćenje će ostati. Poznavat ćemo se. To je zdravo shvaćanje. Mi ga već sada imamo. Zbog toga nas Petar podsjeća i doziva nam u pamet to zdravo shvaćanje. Zna koliko ga je teško imati. Duh je rekao apostolu Petru: „Piši ljudima koji će nakon 2000 godina čitati, ljudima koji će biti bombardirani sa svime i svačime i biti će im strašno teško imati zdravo shvaćanje“.

Utjecaj medija i okoline nije zdravo shvaćanje i mi, brate i sestro, hoćemo ili nećemo, podliježemo tim informacijama koje dolaze do nas. Zato nam je veoma bitno da dozivamo u pamet zdravo shvaćanje. Ne ono što nam se nudi, predočava, nego ono što naš Gospodin želi reći, što On želi dati. To je ono vrhunsko dobro. A mi ljudi često hotimično ili namjerno zaboravljamo. Mi nemamo ispriku za naše neznanje. Mi možemo znati. Apostol Petar ovdje ne govori o vjeri. On govori o znanju kao i apostol Ivan koji u svojoj poslanici četrdeset puta kaže: „spoznali smo“ i „znamo“. Uzmite primjerice priču o Noi. Od trenutka kada je Gospodin objavio propast, njegova milost je trajala 120 godina. I 120 godina ljudi su znali, ali su hotimično – namjerno zaboravljali da taj koji je čovjeka postavio na zemlju može ga i maknuti i to odmah, bez ikakvog problema. Danas smo svjedoci u ovom našem svijetu, u ovoj jurnjavi da mladi ljudi umiru. Koliko je mladih poginulo u prometnim nesrećama. Čovjek ode i gotovo. Nitko od nas ne zna kada će se što dogoditi. Mi imamo svoje planove za nekoliko godina unaprijed iako čovjek u svakom trenutku može ostati bez života.

Čitajući povijest divimo se mnogim svjetskim čudima koja su doista vrijedna divljenja. Dok gledamo stvari koje su ljudi radili u vrijeme dok još nije bilo tehnologije i pomagala, mora nam zastati dah jer ne znamo kako su to ipak napravili. Ogromne stvari, građevine, mostove, viseće vrtove... Nevjerojatno kakva je mudrost bila potrebna za takvo nešto. Bili su bez tehnologije. Još uvijek se istražuje kako su izgrađene piramide koje odolijevaju vremenu. Ali sve će to ipak nestati koliko god veličanstveno bilo. Ostat će samo ono, brate i sestro, što može baštiniti kraljevstvo nebesko, a to je tvoj i moj nanovo rođeni duh. Duh kojega je Gospodin nanovo rodio i postaviti će ga u novo tijelo koje će odolijevati vremenu, koje će odolijevati svim atmosferskim utjecajima i ništa mu neće smetati. Neće mu smetati pad tlaka. Neće starjeti. Bit će vječno. Ljudi to zaboravljaju i to namjerno. Tu leži naša odgovornost. Podređujemo se Gospodinu jer znamo što On hoće. Obećao je. Zašto mu ne pomoći da to napravi što prije? Zašto ne ući u obećanu zemlju kada je vrijeme za to? A vrijeme je već danas. Život obećane zemlje je uvijek život po Duhu Svetome. To je život u kome dozvoljavamo Duhu da koristi naš život, u kome je On gospodar u nama, a ne ja i ti, brate i sestro. To je život koji Gospodin stalno nudi svakome od nas koji smo njegovi. On ne želi da itko propadne, nego da svi dođu do potpune spoznaje i da svi prihvate Krista, kao svog Gospodina i Spasitelja. Amen.